

Ἀποκτῶ εἰς τὸ πρόσωπον οὐλὰς τῆς εὐλογίας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῖν κόλλ'οἱ ἡ βλουγὰ καὶ βλουκόφκι τοῦ πρόσουπου τ'.

Μετοχ. βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Βλογιοκομμένος ἄντρας. Βλογιοκομμένη γυναῖκα. Βλογιοκομμένο κορίτσι - παιδί - πρόσωπο κττ.

Πβ. βλογιοχτυπιέμαι.

βλογιοκομμά ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογιοκόβομαι.

Βλογιοκομμάδα, ὁ ἰδ.: Ἔναι ἡ μούρη του γεμάτη βλογιοκομμές.

βλογιοκομμάδα ἡ, πολλαχ. βλογιουκουμμάδα Ἰμβρ. κ. ἄ. λογιokoμμάδα Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ κομμάδα.

Ἡ οὐλή τῆς νόσου εὐλογίας ἐνθ' ἄν.: Ὁλο βλογιοκομμάδες εἶν' τὰ μοῦτρα του Κρήτ. || Ἄσμ.

Ψηλὲ λυγνέ μου τσελεπῇ μὲ τσοὶ βλογιοκομμάδες, πέρασ' ἀπὸ τῇ δόρτα μου καὶ πὲ δγὸ μαδινάδες Κρήτ. Συνών. βλογιὰ 9 β, βλογιοκομμά, βουλλοκομμάδα.

* **βλογιοκομμενομούρης** ἐπίθ. βλογιοκομούρης Κρήτ.

Ἐκ κοῦ βλογιοκομμένος μετοχ. τοῦ βλογιοκόβομαι καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

βλογιοκοφτὸς ἐπίθ. ἁμάρτ. βλογιοκοφτὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τοῦ ἐπίθ. κοφτὸς.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

* **βλογιομάννα** ἡ, ἄβλογιουμάννα Λήμν.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ μάννα.

Μέγα ἐξάνθημα γεννώμενον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος ἀπὸ εὐλογίαν (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μικρὰ ἐξανθήματα).

βλογιομούρης ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ μούρη.

Βλογιάρεις 1, ὁ ἰδ.

βλογιοτάψι τό, ἁμάρτ. βλογιουτάψ' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ ταψί.

Μετάλλινον σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ψήνεται ὁ ἄρτος τῆς ἐκκλησίας.

βλογιοχτυπιέμαι ἁμάρτ. εὐλογιοχτυπιέμαι Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τοῦ ρ. χτυπιέμαι, δι' ὁ ἰδ. χτυπῶ.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας. Πβ. βλογιοκόβομαι.

* **βλογιστερὸ** τό, φλονίστιρον Θράκ. (Κωστ. Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βλογιστῆς < βλογίζω < βλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερό, δι' ἣν ἰδ. -ερός.

1) Ἡ ξυλίνη σφραγὶς μὲ τὴν ὁποίαν σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας, τὸ πρόσφορο Σουφλ. Συνών. βλογιόγυρος. 2) Ἀντίδωρον ἀπὸ τὸν ἄρτον τῆς λειτουργίας Κωστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιὰ 8 γ.

βλογίτσα ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Λιγούρ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὸν πρόσφορον τῆς λειτουργίας Πελοπν. (Κίτ.

Μάν.) 2) Εὐφημητικῶς ἡ νόσος εὐλογία Πελοπν. (Λιγούρ.): Ἄσμ.

Μᾶσε βλογιάσαν τὰ παιδιὰ καὶ οὐλὰ τὰ παλληκάρια, ψιλὴ βλογίτσα τὰ πιασε, ψιλὴ σὰν τὸ πιτέρι.

βλογούδι τό, ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγεννιάτ. Διηγ. 86 βλογούδ' Σχίαθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βλογιὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Μικρὸς σφραγισμένος διὰ σταυροῦ ἄρτος προσφερόμενος ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὸν ἱερέα κατὰ τὴν προηγούμενην τῶν Χριστουγέννων νηστείαν.

βλογῶ, εὐλογῶ λόγ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Φάρασ.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) εὐλογῶ Εὐβ. (Κάρυστ.) εὐλοῶ Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γλυναῖδ.) Νίσυρ. Ρόδ. κ. ἄ. εὐογοῦ Τσακων. βλογῶ κοιν. βλογῶ σύνηθ. βλογοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βλογῶ βόρ. ἰδιώμ. βλογῶς Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ.) βλογῶς βόρ. ἰδιώμ. βλοῶ Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Μῆλ. Σκυρ. Σύμ. κ. ἄ. βλοοῦ Σκυρ. βλοῶ Κεφαλλ. κ. ἄ. βλουῶ Εὐβ. (Στρόπον.) κ. ἄ. βλογῶ Ἀπουλ. βλογῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ὀβλογῶ Καππ. (Σινασσ.) βογοῦ Τσακων. εὐλογίζω Καππ. (Σίλ.) Πόντ. εὐλοῖζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βλογίζω Καππ. (Ἀνακ. Σίλ. Φερτ.) βλογίζω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. εὐλογῶ = λέγω περὶ τινος καλοῦς λόγους, ἐπαινῶ. Ὁ τύπ. εὐλογίζω καὶ μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Τωβ. 4, 12) «ἐυλογίσθησαν ἐν τοῖς τέκνοις αὐτῶν».

1) Ἐκφέρω λόγους εὐχαριστίας, εὐχαριστῶ Ἄνδρ.: Δὲ βλοῖς, μόνε θαμάξεις. β) Πιστεύω Πελοπν. (Κορινθ.): Αὐτὸς δὲ βλογαίει Θεὸ - Χριστό. 2) Μετ' ἀντικ. ἡ ἀπολύτως παρέχω τὴν εὐλογίαν μου, εὐλογῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τοὺς κόπους του λόγ. σύνηθ. || Φρ. Εὐλογεῖτε (χαίρετιστήριος προσφώνησις πρὸς ἱερέα συνοδευομένη πολλάκις καὶ μὲ τὸ καλημέρα κττ.) πολλαχ. || Γνωμ. Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται σύνηθ. || Παροιμ. Ἐμπρὸς 'ς τὸν μπαμπᾶ ὁ γιὸς δὲ βλογᾷ (παρόντος ἀρχηγοῦ ὁ ὑφιστάμενος οὐδὲν ἐνεργεῖ) Ζάκ. Ἰγὼ παππᾶς τῷ ἰσὺ βλογᾷς; (πρὸς τὸν προλαμβάνοντα νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἐνώπιον εἰδικοῦ) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κυρά μου, τὰ παιδάκια σου τὰ μουσκαναθρεμμένα, ὁποῦ τὰ βλόγαγ' ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγὰ ἡ μεγάλη Πελοπν.

Χριστέ μας, βλόγα τὰ σπαθιά, βλόγα μας καὶ τὰ χέρια Πελοπν. (Ὀλυμπ.)—Ποίημ.

Βλογᾷ τὸ πετραχήλι του, τὸ βάνει 'ς τὸ λαιμό του, γυρεύει νεκρολίβανο, φυσᾷ τὸ θυμιατό του

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 168. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. β) Ὑψώνω τὴν δεξιὰν χεῖρα μὲ τὸν ἐκκλησιαστικῶς καθιερωμένον σχηματισμὸν τῶν δακτύλων πρὸς παροχήν εὐλογίας κοιν.: Ὁ δεσπότης βλογαίει τὸ λαό. 3) Εὐδοκῶ, συγκατανεύω Νάξ.: Ἡυλόησεν ὁ Θεὸς νὰ πάω γὼ (ἐκ παραμυθ.) 4) Συνάπτω ἀνδρόγυνον εἰς γάμου κοινωνίαν, στεφανώνω σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Σίλ. Σινασσ. Φερτ.): Ἄσμ. Ὡς τρέμ' ἡ γῆς μὲ τὸ σεισμό καὶ τὰ βουνὰ χαλοῦνε, ἐτοῦ θὰ κάμω ταραχὴ, ὁδὸ θὰ σὲ βλογοῦνε (ὁδὸ = ὁδαν) Κρήτ.

Τοῦρκος νὰ γίνῃ ὁ παππᾶς, ὁποῦ θὰ σὲ βλογήσῃ καὶ νὰ καῇ τὸ χεῖλῃ του, ὁποῦ θὰ σὲ φιλήσῃ

Χίος

